

Nr 73.

Av herr **Bäckström**, om ändring av §§ 39 och 41 i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering den 28 oktober 1910.

Det är tvivelsutan ett viktigt samhällsintresse, att taxeringen — den grund på vilken utmätandet av de direkta skatterna skall byggas — sker efter så rättvisa grunder som möjligt. För detta ändamål är det önskvärt, att olika grupper av skattdragande bliva representerade i taxeringsnämnderna och ett uttalande om önskvärdheten härav har också influerat i förordningens § 25. Icke alltid blir dock detta uttalande respekterat i tillräcklig grad och det är i varje fall icke uteslutet, att i en taxeringsnämnd en särskild grupp av skattdragande kan driva en taxeringspolitik, som gynnar dess särintressen och därigenom icke blir rättvis mot övriga grupper av skattdragande inom taxeringsområdet ifråga, liksom också samhället ur rent fiskalisk synpunkt blir lidande härpå, eftersom dessa särintressen, åtminstone hittills, väl i regeln sökt driva fram för låga taxeringar.

Som en motvikt mot eventuellt förhanden varande särintressen sitta i taxeringsnämnden de begge av Konungens befallningshavande utsedda ledamöterna. Dessa hava — liksom för övrigt alla taxeringsnämndens ledamöter — rätt att till protokollet låta anteckna sin avvikande mening, men den rätt att anföra besvär över taxeringsnämndens beslut, som enligt förordningens § 39 är medgiven den skattskyldige själv ävensom vederbörande kommun etc. och som är medgiven kronoombudet hos prövningsnämnden beträffande denna nämnds beslut (§ 49), denna rätt hava dessa kronoombud i den lägre instansen *icke*. Det synes därför som om någon ytterligare garanti för rättvisa taxeringar skulle kunna erhållas, om envar av de begge av Konungens befallningshavande utsedda ledamöterna av taxeringsnämnden finge rätt att hos prövningsnämnden anföra besvär över sådana taxeringsnämndens beslut, mot vilka de anse berätti-

gade anmärkningar kunna göras. Ett utsträckande av denna rätt att anföra besvär till att omfatta *samtliga* taxeringsnämndens ledamöter torde icke kunna befaras leda till någon alltför stark ökning av prövningsnämndens arbete, varför mitt yrkande här nedan givits denna vidgade form.

Den, som önskar rättvisa utan hänsyn till särintressen, från vilket håll de än må framföras, kan icke undgå att stötas av bestämmelsen i taxeringsförordningen § 41 om att Konungens befallningshavande vid valet av ledamöter i prövningsnämnderna skall tillse, att minst hälften — i Stockholms stad minst en fjärdedel — av ledamöterna skola vara ägare av fast egendom. Utan att på minsta sätt vilja bestrida en fastighetsägares förmåga att vara opartisk, synes mig dock bibehållandet av en sådan klassbestämmelse vara olämpligt.

Jag tillåter mig för den skull hemställa,

att §§ 39 och 41 i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering skola givas följande ändrade lydelse:

§ 39.

Skattskyldig, som icke åtnöjes — — — rätt till talan, så ock envar ledamot av taxeringsnämnden, ävensom, såvitt det angår bevillningstaxeringen, vederbörande kommun, municipalsamhälle eller vägstyrelse, som är missnöjd med taxeringsnämnds beslut, må — — — stadgas i nämnda lag.

§ 41.

Prövningsnämnd skall bestå — — — föreslagna personerna, och böra nämndens ledamöter så utses, att — — — näringar.

Stockholm den 26 januari 1917.

Helge Bäckström.